

virksomhed. Begrundelsen herfor må søges i et hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende inden for fiskerierhvervet.

Efter forslaget skal anparthaveren i det enkelte indkomstår begrænse sine afskrivninger på skibe og sine forskudsafskrivninger på kontraherede nybygninger så meget, at han ikke får et underskud på sin samlede rederi- og værftsvirksomhed.

Afskrivningsloven er senest ændret ved lov nr. 185 af 30. marts 1973. Lovforslaget er således omtalt i Folketingsstidende for 1972-73:

	Spalte
Lovforslaget, tillæg A	2229
Fremsættelsen	1440
Første behandling	1718
Betænkning, tillæg B	997
Anden behandling	4942
Tredje behandling	5050
Forslaget som vedtaget, tillæg C	1205

1. Personkredsen.

Som nævnt skal de foreslåede begrænsninger i adgangen til at afskrive på skibe og forskudsafskrive på kontraherede nybygninger gælde for skattepligtige personer med anpart i en rederivirksomhed, som ikke beskattes efter selskabsskattelovens regler.

Begrænsningerne i afskrivningsadgangen retter sig således mod den enkelte skattepligtige person med anpart, ikke mod rederivirksomheden som sådan.

Ved at begrænse reglerne til skattepligtige personer med anpart og holde de selskabsbeskattede rederivirksomheder udenfor, undtager man blandt andet aktionærer i aktieselskaber og deltagere i de egentlige anpartselskaber efter lov nr. 371 af 13. juni 1973 om anpartsselskaber. Det er i disse tilfælde den selskabsbeskattede rederivirksomhed og ikke den enkelte deltager (aktionæren/anparthaveren), der foretager de skattemæssige afskrivninger. Man kan derfor regne med, at afskrivningerne ikke vil komme til at overstige de indtægter, som virksomheden har eller påregner at få inden for de nærmest følgende indkomstår.

Kun skattepligtige, der har anpart i et rederi, skal som nævnt falde ind under begrænsningerne i afskrivningsadgangen. Udenfor holdes således personer, der udelukkende har rederivirksomhed i eneeje. De særlige tilfælde, hvor en eneejer af et rederi tillige ejer anpart i et andet rederiforetagende, skal imidlertid ind under den foreslåede ordning, og begrænsningerne i afskrivningsadgangen skal her også gælde for de eneejede skibe og kontraherede nybygninger. Det ville nemlig medføre meget betydelige tekniske og administrative vanskeligheder

at begrænse afskrivningerne på de skibe og nybygninger, hvori den skattepligtige har anpart, og holde afskrivningerne på de eneejede skibe og nybygninger uden for begrænsningerne.

Kritikken af de gældende regler om afskrivning på skibsanparter har især samlet sig om kommanditselskaberne og partrederierne. Det er også især disse to selskabsformer, der har været benyttet i de tilfælde, som har påkaldt opmærksomhed i den offentlige debat. Når man i udstrakt grad har anvendt kommanditselskabet og partrederiet som grundlag for disse transaktioner, hænger det nok til en vis grad sammen med, at der i disse selskaber er forskellige begrænsninger i deltagerens hæftelse for selskabsgælden.

Det er imidlertid ikke anset for tilstrækkeligt at begrænse de nu foreslåede foranstaltninger til kun at gælde for deltagere i kommanditselskaber og partrederier. Begrænsningerne må udstrækkes til også at gælde andre anpartforhold, i første række interesskaberne. Det må nemlig antages, at mange personer, der reflekterer på tilbud om anparter i skibe o. lign., ikke ofrer hæftelsesproblemet større opmærksomhed, og at man således ikke vil kunne opnå den tilsigtede virkning ved blot at gribe ind over for anpartsforhold med begrænset hæftelse. Et isoleret indgreb over for kommanditselskaber og partrederier vil antagelig blot medføre, at man i stedet for danner interessentskaber og dermed fortsætter den utilsigtede udnyttelse af afskrivningsreglerne.

Hertil kommer, at det ofte ville være vanskeligt at adskille kommanditselskaberne fra interessentskaberne. Det skyldes, at der i mange af de selskaber, der benævner sig kommanditselskaber, i særlige relationer er en personlig hæftelse også for kommanditisterne.

2. Anparthavere i rederivirksomhed.

Som allerede nævnt er de foreslåede foranstaltninger begrænset til anparthavere i rederivirksomhed.

De foreslåede begrænsninger skal dog ikke gælde anparter i fiskefartøjer og kontrakter om nybygning af sådanne fartøjer. Udskillelsen af fiskerivirksomhederne vil kunne medføre visse afgrænsningsproblemer, som forudsættes løst under skattemyndighedernes anvendelse af de foreslåede regler.

Hvis et foretagende både driver rederivirksomhed og anden virksomhed, er det kun den rederimæssige del af virksomheden, der skal falde ind under de afskrivningsmæssige begrænsninger. Dette forudsætter, at foretagendets indtægter og udgifter fordeles mellem rederivirksomheden og den virksomhed, der ikke er rederimæssig.